

31990L0313

1990 6 23

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 158/56

TARYBOS DIREKTYVA
1990 m. birželio 7 d.
dėl laisvo prieinamumo prie informacijos apie aplinką

(90/313/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 130s straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽²⁾,

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽³⁾,

vadovaudamasi Europos Bendrijų 1973 ⁽⁴⁾, 1977 ⁽⁵⁾ ir 1983 ⁽⁶⁾ m. aplinkosaugos veiksmų programų principais bei tikslais, ir ypač 1987 ⁽⁷⁾ m. veiksmų programa, kurioje ypatingai kruopščiai parinktos priemonės, gerinančios visuomenės prieinamumą prie aplinkosaugos institucijose esančios informacijos;

kadangi Europos Bendrijų Taryba ir Taryboje posėdžiavę valstybių narių Vyriausybių atstovai 1987 m. spalio 19 dieną priimtoje rezoliucijoje dėl Europos bendrijos politikos ir veiksmų programos aplinkosaugos srityje (1987-1992 m.) tęstinumo ir įgyvendinimo ⁽⁸⁾ pareiškė, jog laikantis Bendrijos ir valstybių

narių atitinkamų įsipareigojimų svarbu sutelkti Bendrijos veiksmus prioritetinėms kryptims, tarp jų — gerinančių prieinamumą prie informacijos apie aplinką;

kadangi Europos Parlamentas savo išvadose apie ketvirtąją Europos Bendrijų aplinkosaugos veiksmų programą ⁽⁹⁾ pabrėžė, kad galimybė kiekvienam gauti informaciją turi būti įtvirtinta tam skirtoje Bendrijos programoje;

kadangi prieinamumas prie valstybinėse institucijose turimos informacijos apie aplinką, teigiamai veiks aplinkos apsaugą;

kadangi skirtumai tarp valstybėse narėse galiojančių teisės aktų, reguliuojančių prieinamumo prie valstybinėse institucijose turimos informacijos apie aplinką, gali Bendrijoje sudaryti nelygias galimybes gauti informaciją ar nelygias konkurencijos sąlygas;

kadangi visoje Bendrijoje būtina užtikrinti kiekvienam fiziniam ar juridiniam asmeniui laisvą prieinamumą prie valstybės institucijoje turimos rašytinės, vaizdinės, garsinės ar laikomos duomenų bazėse informacijos apie aplinką, susijusios su aplinkos būkle, aplinkosaugos priemonėmis, veikla ar priemonėmis, kenksmingai veikiančiomis aplinką ar keliančiomis tokio poveikio grėsmę;

kadangi tam tikrais konkrečiais ir aiškiai apibrėžtais atvejais atsakymas suteikti informaciją apie aplinką gali būti pateisinamas;

kadangi valstybės institucijos atsakymas suteikti prašomą informaciją privalo būti motyvuotai pateisinamas;

kadangi besikreipiančiam asmeniui turi būti numatyta galimybė apskųsti valstybės institucijos sprendimą;

kadangi turi būti užtikrintas prieinamumas prie informacijos apie aplinką, kurią turi valstybės kontroliuojamos bei turinčios valstybinių įsipareigojimų aplinkosaugoje institucijos;

⁽¹⁾ OL C 335, 1988 12 30, p. 5.

⁽²⁾ OL C 120, 1989 5 16, p. 231.

⁽³⁾ OL C 139, 1989 6 5, p. 47.

⁽⁴⁾ OL C 112, 1973 12 20, p. 1.

⁽⁵⁾ OL C 139, 1977 6 13, p. 1.

⁽⁶⁾ OL C 46, 1983 2 17, p. 1.

⁽⁷⁾ OL C 70, 1987 3 18, p. 3.

⁽⁸⁾ OL C 289, 1987 10 29, p. 3.

⁽⁹⁾ OL C 156, 1987 6 15, p. 138.

kadangi, įgyvendinant informacijos apie aplinką platinimo strategiją, bendroji informacija apie aplinkos būklę, kaip tos strategijos dalis, turėtų sudaryti sąlygas šią informaciją gauti;

kadangi šios direktyvos veikimas turėtų būti peržiūrimas atsižvelgiant į įgytą patirtį,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Šios direktyvos tikslas — užtikrinti valstybės institucijose turimos informacijos apie aplinką laisvą platinimą ir prieinamumą bei nustatyti pagrindines sąlygas, pagal kurias tokia informacija turėtų būti pateikiama.

2 straipsnis

Šioje direktyvoje:

- a) „informacija apie aplinką“ — tai turima rašytinė, vaizdinė, garsinė ar duomenų bazėse laikoma informacija apie vandens, oro, dirvožemio, gyvūnijos, augalijos, gamtovaizdžio būklę; taip pat apie veiklą (įskaitant veiklas, sukeliančias kenksmingą poveikį, pavyzdžiui, triukšmas) ar priemones, kurios žalingai veikia ar gali veikti nurodytus aplinkos komponentus, bei apie aplinkosaugos veiklą ir priemones, įskaitant administracinio pobūdžio priemones ir aplinkos apsaugos valdymo programas;
- b) „valstybės institucijos“ — tai valstybės, regiono, ar vietinio lygio valstybinės valdžios administracijos, turinčios informacijos apie aplinką, išskyrus teismų ir įstatymų leidžiamosios valdžios institucijas.

3 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad, išskyrus šiame straipsnyje numatytus atvejus, valstybės institucijos teiktų turimą informaciją apie aplinką bet kuriam fiziniam ar juridiniam asmeniui jo prašymu, nereikalaujant nurodymo, kam tokia informacija reikalinga.

Valstybės narės pasitvirtina veiksmingas tokios informacijos teikimo priemonės.

2. Valstybės narės gali numatyti, kad tokios informacijos prašymas gali būti atmetamas, jeigu tai susiję su:

- valstybės institucijų konfidencialaus pobūdžio veikla, tarptautiniais santykiais ir nacionaline gynyba,
- visuomenės saugumu,
- kvotos, parengtinio tyrimo (įskaitant drausminių bylų tyrimą) medžiaga, uždaro teismo procese nagrinėjama ar išnagrinėta byla,
- komercinėmis ar gamybinėmis paslaptimis, įskaitant intelektualinę nuosavybę,

- asmens duomenų ir (arba) bylų slaptumu,
- trečiosios šalies pateikta medžiaga, jei ši šalis nebuvo teisiškai įpareigota tai daryti,
- medžiaga, kurią atskleidus, galėtų būti padaryta žala aplinkai, su kuria ta medžiaga susijusi.

Valstybės institucijų turima informacija teikiama dalimis, jeigu ją įmanoma atskirti nuo šiame straipsnyje nurodytos neteiktinos informacijos.

3. Galima atmesti prašymą suteikti informaciją, jeigu tai susieta su nebaigtų ruošti dokumentų, duomenų ar vidaus susirašinėjimo medžiagos pateikimu arba jeigu prašymas suteikti informaciją yra aiškiai nepagrįstas ar pernelyg bendro pobūdžio.

4. Valstybės institucija atsako informacijos prašančiam asmeniui kiek įmanoma greičiau, vėliausiai — per du mėnesius. Turi būti nurodomos atsisakymo suteikti informaciją priežastys.

4 straipsnis

Asmuo, manantis, jog jo prašymą suteikti informaciją valstybės institucija nepagrįstai atmetė, ignoravo arba netinkamai atsakė, gali, vadovaudamasis nacionaline teise, reikalauti peržiūrėti sprendimą teismine ar administracine tvarka.

5 straipsnis

Valstybės narės gali nustatyti mokesčių už informacijos teikimą, tačiau jis neturi viršyti pateisinamų išlaidų.

6 straipsnis

Valstybės narės imasi būtinų priemonių, užtikrinant, kad valstybės kontroliuojamos bei turinčios valstybės aplinkosauginių įsipareigojimų institucijos informaciją apie aplinką teikia tiesiogiai arba per kompetentingas valstybės institucijas tomis pačiomis sąlygomis, kokios numatytos 3, 4 ir 5 straipsniuose.

7 straipsnis

Valstybės narės imasi būtinų priemonių teikiant visuomenei bendrą informaciją apie aplinkos būklę periodiniuose leidiniuose ir aprašomojo pobūdžio pranešimuose.

8 straipsnis

Praėjus ketveriems metams po 9 straipsnyje nurodytos datos valstybės narės teikia Komisijai ataskaitą apie įgytą patirtį, kuria remdamasi Komisija rengia pranešimą Europos Parlamentui ir Tarybai, kartu pateikdama atitinkamus pasiūlymus dėl pakeitimų.

9 straipsnis

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip iki 1992 m. gruodžio 31 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai pagrindinių nacionalinės teisės nuostatų, kurias jos priima šios direktyvos taikymo srityje, tekstus.

10 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Liuksemburge, 1990 m. birželio 7 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

P. FLYNN